

40x

Lucas

BIJBELS DAGBOEKJE VOOR DE LIJDENSTIJD

Jan Kronenberg

UIT DE KROONTJESPEN

Jan Kronenberg

40 x Lucas

Bijbels dagboekje voor de lijdenstijd

Uit de Kroontjespen - Leeuwarden

Ontwerp omslag: Daniël Kronenberg
Foto omslag: Dominus Flevit, kerk op de Olijfberg in Jeruzalem

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan De Nieuwe Bijbelvertaling
© Nederlands Bijbelgenootschap 2004/2007

© 2018 Uit de Kroontjespen, Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt. In enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Verantwoording

Dit dagboekje vertelt – aan de hand van het evangelie naar de beschrijving van Lucas - hoe Jezus met zijn leerlingen naar Jeruzalem gaat om daar het Paasfeest te vieren, hoe de geestelijke leiders Hem ter dood laten brengen, maar ook hoe Jezus de dood overwon.

Met het oog op de tijd voorafgaande aan Pasen schreef ik dit dagboekje voor je. Als je op de vijfde zondag voor Pasen begint met lezen kom je op de zesendertigste leesdag precies uit op eerste Paasdag.

Elk dagboekstukje eindigt met een reflecterende vraag of conclusie. Hierdoor willen de stukjes je uitnodigen tot persoonlijk nadenken.

ds. Jan K.C. Kronenberg,
Leeuwarden, 2018 (2^e uitgave - E-book)

Dit dagboekje is eerder in 2009 in druk verschenen bij uitgeverij BOEKENCENTRUM – Zoetermeer. Deze uitgave is inmiddels uitverkocht.

Inleiding

Evangelie

Het tweede deel van de Bijbel, het Nieuwe Testament, begint met maar liefst vier evangeliën. Het Griekse woord evangelie betekent: blijde of goede boodschap.

Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes vertellen ieder op hun eigen wijze het goede nieuws dat in Jezus van Nazaret Gods Zoon als een baby geboren is om de mensheid te redden.

De evangeliën zijn dan ook geschreven met het doel de lezers op te roepen om in deze redder te gaan geloven. Dat bepaalt ook de inhoud van deze boeken. Het zijn geen biografieën die het leven van Jezus van Nazaret zo volledig mogelijk beschrijven, maar getuigenissen van Jezus' woorden en daden.

De nadruk valt op de laatste drie jaar van Jezus' leven, de tijd waarin Hij als een rabbi door het land trekt, de mensen onderwijst, zieken geneest, hoe Hij moet lijden en sterven en weer opstaat uit de dood.

Schrijver

Volgens de overlevering is Lucas de schrijver van dit evangelie, evenals van het boek Handelingen (Hand. 1:1-3). Hij zou afkomstig zijn uit Antiochië.

De apostel Paulus vertelt in Kolossenzen 4:14 dat Lucas hem op zijn (zendings-)reizen vergezelt. Lucas zou hem hebben begeleid tot in de gevangenis te Rome waar Paulus uiteindelijk de marteldood sterft. Paulus schrijft verder over hem in zijn brieven aan Filemon en Timoteüs (Filemon 24 en 2 Tim. 4:11).

Lucas was van beroep arts en heeft dus – net als Paulus – een wetenschappelijke opleiding achter de rug. Opvallend is dat Lucas, meer dan de andere drie evangeliëschrijvers, een bijzondere belangstelling toont voor

de genezingswonderen die Jezus verricht. Hij beschrijft deze dan ook zeer gedetailleerd en gebruikt daarbij specifieke medische terminologie.

Ontstaan

Zijn evangelie draagt Lucas op aan een zekere Theofilus, een rijk en aanzienlijk man, die onderwijs moet ontvangen aangaande Jezus' persoon en werk (Luc. 1:1-4).

Aan de hand van verhalen van ooggetuigen die vanaf het begin bij Jezus waren, heeft Lucas alles nauwkeurig onderzocht en in zijn evangelie opgeschreven.

Bij deze ooggetuigen kunnen we denken aan Maria - de moeder van Jezus -, Jakobus - de broer van Jezus -, Petrus en Johannes - leerlingen van Jezus - en aan leden van de Joodse raad, die het proces en de veroordeling van Jezus in Jeruzalem hebben meegemaakt.

Een andere verklaring voor het ontstaan van dit evangelie wordt ons gegeven door de overlevering: Lucas, de metgezel van Paulus, zou het door Paulus verkondigde evangelie te boek hebben gesteld.

De aankondiging van de omsingeling door legerkampen, de val van Jeruzalem, de verwoesting van de stad en de wegvoering van de bewoners van de stad (Luc. 19:41-48) doen vermoeden dat Lucas zijn evangelie geschreven moet hebben tussen 70 en 80 na Christus.

Strekking

In het evangelie van Lucas komt Jezus naar voren als de redder van de wereld. God heeft Hem aan het volk van Israël beloofd, maar de redding is – wat Lucas betreft – niet beperkt tot het volk van de Joden. Vanuit Jeruzalem gaat de blijde boodschap van redding naar alle mensen (Luc. 24:44-49).

Lucas laat zien – meer dan de andere drie evangelisten - dat Jezus tot in het diepst van zijn bestaan bewogen is met mensen. Hij ontfermt Zich over mensen die in die tijd aan de rand van de samenleving staan: herders,

armen, zondaren, Samaritanen en vrouwen. Jezus zoekt hen op opdat ook zij Gods koninkrijk zullen binnengaan.

Sleutelvers is Lucas 19:10: Jezus heeft als de Mensenzoon de opdracht van God gekregen om te zoeken en te redden wat verloren was. Daarom onderwijst Hij dagelijks de mensen over wat Gods bedoeling is met hun leven en brengt Hij hen het goede nieuws van God: het koninkrijk van de vrede is aanstaande!

In het Oude Testament heeft de profeet Daniël de komst van de Mensenzoon al aangekondigd. Hij is de messiaanse Koning aan wie God alle macht en heerschappij in handen geeft. Alle volken, natiën en talen zullen hem dienen. Zijn koningschap zal voor eeuwig zijn (Dan. 7:13-14).

Tot grote ergernis van de geestelijke leiders van zijn tijd betreft Jezus deze profetie op Zichzelf (Luc. 21:25-28). Zij begrijpen echter niets van Jezus' opdracht en zien Hem slechts als iemand die provocerende en godslasterlijke taal spreekt.

Vijanden

De geestelijke leiders van het Joodse volk zijn de Farizeeën en de Sadduceeën. Samen met de oudsten vormen zij het Sanhedrin, de Joodse raad, het belangrijkste religieuze en politieke rechtscollege in de dagen van Jezus.

De naam Farizeeën lijkt af te stammen van een Hebreeuws woord dat 'gescheidene' betekent. Dit woord verwijst óf naar hun afscheiding van een eerdere beweging binnen het jodendom óf hun scheiding van alles wat onrein is volgens de wetten van Mozes.

Net als Jezus geloven de Farizeeën dat niet alleen de geschriften van Mozes, maar het hele Oude Testament (Tenach) bepalend is voor het leven en het geloof. Farizeeën geloven in de opstanding uit de doden, engelen en demonen en een laatste oordeel waarin God de mensen zal veroordelen tot het eeuwige leven of de eeuwige dood.

Ondanks de vele overeenkomsten tussen Jezus en de Farizeeën maakt Jezus hen uit voor hypocrieten en oplichters. Zij leggen anderen religieuze lasten op die zij zelf niet bereid zijn te dragen. Voor de buitenwereld kunnen ze zich dan misschien streng aan de wet houden, maar van binnen zijn ze vol van alles wat onrein is.

De naam Sadduceeën heeft óf te maken met het Hebreeuwse woord dat 'rechtvaardige' betekent óf met de naam van Sadok, de hogepriester tijdens de regeringsperiode van koning David.

In de tijd van Jezus worden de afstammelingen van deze Sadok (Sadokieten) gezien als de enige echte hogepriesters. Sadduceeën hebben - gezien hun afstamming - meer macht dan de Farizeeën. Annas en Kajafas zijn ten tijde van Jezus hogepriesters en horen tot deze welgestelde en wereldsgezinde priesteradel.

In tegenstelling tot de Farizeeën vinden de Sadduceeën dat alleen de Tora, de vijf boeken van Mozes (Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri en Deuteronomium) bepalend zijn voor leer en leven. Zij geloven niet in een hiernamaals of in een laatste oordeel.

Jezus heeft grote moeite met de manier waarop de Sadduceeën hun macht gebruiken ten gunste van zichzelf en niet van Gods koninkrijk.

Deze geestelijke kopstukken, Farizeeën en Sadduceeën, leden van de Joodse raad, vinden Jezus van Nazaret eigenlijk maar een rabbi-van-niks. Hij komt uit Galilea, een achtergebleven gebied, waar uitsluitend 'heidenen' wonen. In hun ogen heeft rabbi Jezus geen geestelijk gezag. Hij heeft geen enkele officiële religieuze opleiding gehad.

De geestelijke leiders zien het als hun verantwoordelijkheid om hun volk te beschermen tegen een dergelijk gevaar. Bovendien zijn ze maar wat bang dat zij - door het optreden van Jezus en de dingen die Hij zijn volgelingen leert - hun geestelijke en maatschappelijke posities zullen kwijtraken.

Op alle mogelijke manieren proberen zij daarom rabbi Jezus monddood te maken. Ze gaan met Hem in discussie over geestelijke en politieke zaken,

stellen Hem strikvragen. Maar telkens weer weet Jezus hun aanvallen af te weren en hen op hun nummer te zetten.
Uiteindelijk besluiten zij om Hem ter dood te laten brengen zodat zijn religieuze beweging uiteen zal vallen en de rust in Jeruzalem zal terugkeren.

Indeling

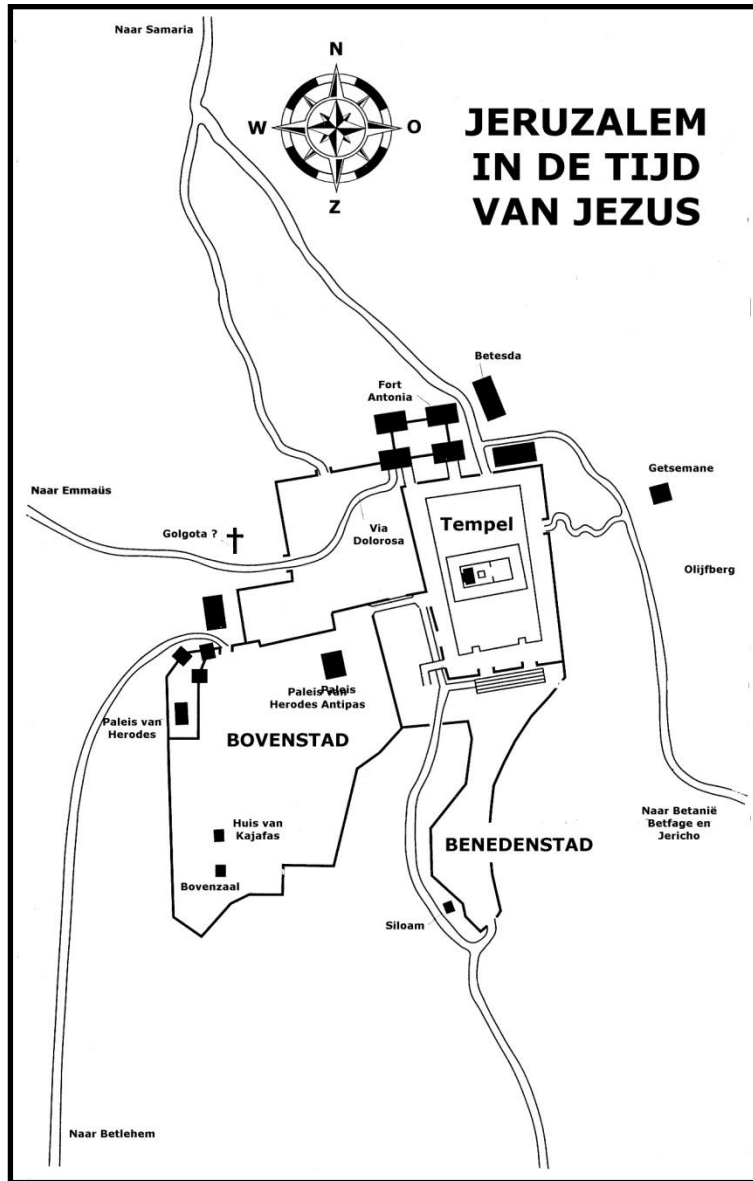
1. De Mensenzoon en zijn voorgeschiedenis, hoofdstuk 1:1-2:52
2. De Mensenzoon bereidt Zich voor op zijn taak, hoofdstuk 3:1-4:13
3. De Mensenzoon in Galilea, hoofdstuk 4:14-9:50
4. De Mensenzoon op weg naar Jeruzalem, hoofdstuk 9:51-19:27
5. De Mensenzoon in Jeruzalem, hoofdstuk 19:28-24:53
 - * Zijn koninklijke intocht, hoofdstuk 19:28-48
 - * Zijn onderwijs in de tempel, hoofdstuk 20:1-21:38
 - * Zijn laatste pesachmaal, hoofdstuk 22:1-65
 - * Zijn laatste dag, hoofdstuk 22:66-23:56
 - * Zijn verschijningen, hoofdstuk 24:1-53

Aanvullend leesrooster

Dit bijbels dagboekje begint op de vijfde zondag voor Pasen.
Wil je eerder met lezen wil beginnen dan kun je het volgende leesrooster
aanhouden:

6 ^e zondag voor Pasen ¹	Lucas 18:1-8
maandag	Lucas 18:9-14
dinsdag	Lucas 18:15-17
woensdag	Lucas 18:18-27
donderdag	Lucas 18:28-30
vrijdag	Lucas 18:31-34
zaterdag	Lucas 18:35-43

¹ Zondag 10 maart 2019; 1 maart 2020; 21 februari 2021; 6 maart 2022

dag 1

5^e zondag voor Pasen

Lucas 19:1-10

Zoektocht

'De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was.'
(vs. 10)

In de komende weken zullen we Jezus en zijn leerlingen volgen op hun weg naar Jeruzalem. We nemen ons uitgangspunt in Lucas 19 want hier herinnert de evangelist ons aan de opdracht die de Mensenzoon door God is gegeven: 'om te zoeken en te redden wat verloren was.' In de eerste plaats: de verloren kinderen van Abraham.

Jericho is de 'toegangspoort' tot het land dat God beloofd heeft aan de nakomelingen van Abraham. Het is een rijke stad, want over al de goederen die de grens overgaan, moet invoerbelasting worden betaald. Zacheüs is hier het hoofd van de belastingontvangers. Rijk gezegend is hij met aardse zaken. Wat wil je dan nog meer? En toch is Zacheüs leeg en arm van binnen. De mensen lopen met een grote boog om hem heen. Volgens hen is Zacheüs een verrader van zijn eigen volk geworden. Zacheüs – zijn naam betekent eigenlijk 'de reine' - is in hun ogen onrein geworden door zijn omgang met de Romeinse bezetters. Zacheüs kan wat hen betreft de boom in. Daarom hoeft hij ook in de synagoge zijn gezicht niet meer te laten zien.

En nu komt uitgerekend vandaag Jezus voorbij in zijn leven. Jezus 'plukt' Zacheüs uit zijn vijgenboom, want de Mensenzoon móet in zijn huis zijn! Vol vreugde ontvangt deze 'zoon van Abraham' Hem. Het wordt een ontmoeting die verregaande gevolgen zal hebben voor zijn leven en dat van vele anderen!

Vraag jezelf eens af: In hoeverre zou een ontmoeting met Jezus jouw leven veranderen?

De afrekening

"Hij zei: 'Een man van voorname afkomst ging op reis naar een ver land om het koningschap in ontvangst te nemen en dan terug te keren.'" (vs. 12)

Voordat rabbi Jezus met zijn leerlingen uit Jericho vertrekt vertelt Hij aan de mensen die staan te luisteren een gelijkenis: een verhaal uit het leven gegrepen maar met een verborgen boodschap.

Vol verwachting klopt immers hun hart. Er staat heel wat te gebeuren. Zal Jezus zich – in Jeruzalem – tot koning laten zalven en kronen?

Jezus verwijst met deze gelijkenis naar een gebeurtenis uit het recente verleden. De zoon van koning Herodes de Grote, Archelaüs, heeft zich - na de dood van zijn vader - door de keizer in Rome tot koning van de Joden laten kronen. En wanneer Archelaüs uit Rome terugkeert, beloont hij zijn vrienden die hem trouw zijn gebleven, maar tegelijkertijd neemt hij bloedig wraak op zijn opstandige onderdanen. Het wordt een groot bloedbad van Jeruzalem tot aan Samaria toe.

De woorden van Jezus over de afrekening zijn voor zijn luisteraars schokkend en shockerend. Maar Jezus wil dat de mensen ervan doordrongen worden wat hun te wachten staat in Jeruzalem en daarna.

Als Jezus als koning terugkeert uit 'een ver land' – Hij bedoelt daarmee zijn wederkomst uit de hemel – zal ook Hij afrekening houden!

De vraag is dan: Wat heb jij gedaan met datgene wat je door Jezus werd toevertrouwd?

Koninklijke intocht

"Ze riepen: 'Gezegend hij die komt als koning, in de naam van de Heer! Vrede in de hemel en eer aan de Allerhoogste!'" (vs. 38)

Aan de voet van de Olijfberg – aan de kant van Jericho – liggen de dorpjes Betfage en Betanië. Op afstand weet Jezus dat hier een ezelsveulen op Hem staat te wachten. Het is de ezel van Zacharia 9 vers 9: 'Nederig komt hij aanrijden op een ezel, op een hengstveulen, het jong van een ezelin.'

Twee leerlingen gaan op weg. Jezus heeft hen vooruit gestuurd om op zoek te gaan naar dit voor Hem bestemde ezelsveulen. Ze hoeven gelukkig niet lang te zoeken. Met een ezel en haar jong komen ze bij Jezus terug. Ze leggen hun kleren op haar rug en Jezus klimt op haar. Tegelijkertijd voel je de spanning bij de leerlingen van Jezus toenemen. Gaat de meester nu misschien toch aanspraak maken op zijn kroon en troon? Zullen ze straks met Jezus in Jeruzalem het feest van de bevrijding van de Romeinen vieren?

Het enthousiaste volk maakt er een triomftocht van en plukt takken van de palmbomen. Als een koninklijke overwinnaar rijdt Jezus de stad van God tegemoet. Het hosanna-geroep klinkt al van verre: 'De Koning komt!' Zo houdt Jezus - als de beloofde en langverwachte messiaanse koning - zijn intocht. Over een paar dagen zal Hij hier in Jeruzalem met een kroon van dorens worden gekroond!

Welke verwachtingen heb jij eigenlijk van Jezus?

Huilen om Jeruzalem

"Toen hij Jeruzalem voor zich zag liggen, begon hij te huilen over het lot van de stad." (vs. 41)

Vanaf de top van de Olijfberg daalt intussen de Jezus' intocht af naar de toegangspoort van de heilige stad. Halverwege de afdaling is er echter een oponthoud. Ze hebben vanaf deze plek een prachtig uitzicht op het immense tempelcomplex van Jeruzalem. De emoties worden Jezus teveel en Hij begint intens te huilen.

Jezus weet dat Hij naar Jeruzalem zal gaan, naar het huis van zijn Vader, naar de tempel. Maar Jezus weet ook dat Hij, de Zoon van God, zal worden afgewezen, zal worden veroordeeld, zal worden gedood. Zo'n zachtmoedige, zo'n nederige Koning, komend in de naam van de HEER moeten ze niet. Ze zullen de Vorst die vrede brengt straks van zijn ezeltje 'sleuren' en aan een ruwhouten kruis vastspijkeren.

Daarom huilt Jezus om het lot dat de stad Jeruzalem wacht en om het volk – de nakomelingen van Abraham – die Hem zullen afwijzen.

We weten uit de geschiedenis dat veertig jaar later, in het jaar 70, de Romeinen de stad met vuur zullen vernietigen. Dan ligt de stad in puin en is de tempel leeggeroofd. Dan zullen de stenen 'spreken' als een aanklacht tegen een volk dat niet begrepen heeft Wie haar echte vrede wil brengen!

Hoe bewogen ben jij om het lot van hen die Jezus als redder afwijzen?

Jezus in de tempel

"Hij ging naar de tempel, waar hij de handelaars begon weg te jagen." (vs. 45)

De koninklijke intocht van Jezus eindigt niet in één van de paleizen van Jeruzalem. Jezus is met zijn leerlingen op weg naar de tempel: het huis van zijn Vader!

Want de tempel, in het hart van Jeruzalem, heeft God uitgekozen om onder zijn uitverkoren volk te wonen. Hier worden al vanouds de offers gebracht. Hier wordt tot de HEER gebeden. Hier wordt onderricht gegeven in de leefregels die God aan zijn volk heeft gegeven. De tempel is de plaats waar mét God en óver God wordt gesproken: een praathuis!

Maar dat was men in de dagen van Jezus helemaal uit het oog verloren. De tempel was een handelshuis geworden. Daarom veegt Jezus het tempelplein schoon. Hij 'stoft' de tempel af.

Als een rabbi, als dé Leraar van Israël neemt Jezus vervolgens plaats op zijn 'leerstoel'. Dagelijks onderwijst Hij de mensen over wat Gods bedoeling is met hun leven en brengt Hij hen het goede nieuws van God dat het koninkrijk van de vrede aanstaande is. Ze hangen aan zijn lippen, want rabbi Jezus kan die aloude woorden van God zo eenvoudig en recht op de man af uitleggen.

De geestelijke leiders van het volk ergeren zich aan het optreden van Jezus in de tempel. Ze willen Hem daarom maar het liefst monddood maken!

Hoe zou het toch komen dat er zo verschillend wordt gereageerd op Jezus' onderwijs in de tempel?

Bevoegdheid

“Op grond van welke bevoegdheid doet u die dingen? En wie heeft u die bevoegdheid gegeven? Zeg ons dat eens.” (vs. 2)

Elke dag is Jezus in de tempel om vanaf zijn leerstoel de mensen te onderwijzen in de dingen van God en van zijn koninkrijk. Het wordt er steeds drukker: het paasfeest is immers aanstaande. Er zijn veel pelgrims in de stad.

Intussen hebben de geestelijke leiders een afvaardiging samengesteld en deze naar rabbi Jezus gestuurd. Ze overvallen Hem met de vraag waar Hij eigenlijk het gezag vandaan haalt om in hún tempel en in hún stad deze dingen te doen. Ze vinden Jezus eigenlijk maar een rabbi-van-niks. Hij heeft niet eens aan hun rabbijnenschool gestudeerd. Diploma's heeft Hij niet. 'Wie geeft u de bevoegdheid om als een gezaghebbend leraar het volk te onderwijzen?'

Met een wedervraag verwijst Jezus naar Johannes de Doper. Ook zijn bevoegdheid werd door de geestelijke leiders in twijfel getrokken. Maar de mensen zagen hem als een echte profeet, een man van God.

Rabbi Jezus toont aan dat de geestelijke leiders wel hun mond vol kunnen hebben over God, maar dat ze geen geloof hechten aan de profetische woorden die door Johannes en Jezus in opdracht van God werden gesproken. Zo wordt hun ongelooft onmaskerd!

Wil je achter de aard en de oorsprong van Jezus' gezag en bevoegdheid komen, dan zul je Hem onvoorwaardelijk op zijn woord moeten geloven!

Gods geduld

"Toen zei de eigenaar van de wijngaard: "Wat moet ik doen? Ik zal mijn geliefde zoon naar hen toe sturen, voor hem zullen ze toch wel ontzag hebben."" (vs. 13)

Het is direct duidelijk wat rabbi Jezus met deze gelijkenis bedoelt: God legt een wijngaard aan. Die wijngaard is het volk van Israël (Jes. 5:1-7). De knechten zijn de profeten die God stuurt om zijn deel van de oogst in ontvangst te nemen. En Jezus is de geliefde zoon van de eigenaar die door de wijnbouwers (= geestelijke leiders) zal worden gedood.

Het is opvallend hoeveel geduld de eigenaar met zijn wijnbouwers heeft. Hoewel het van kwaad tot erger gaat, blijft God geduldig. Totdat Hij besluit zijn eigen zoon te zenden. Maar de zoon wordt mishandeld en uiteindelijk gedood.

Wat moet God nu met het volk van Israël als zijn geestelijke leiders de geliefde zoon hebben gedood? Moet Hij de wijngaard aan anderen geven?

"Dat nooit!" zeggen de mensen die Jezus' woorden horen. Ze denken nog steeds dat het zover niet zal komen. Maar dan verwijst Jezus naar Psalm 118 en Daniël 2: Hijzelf is de afgekeurde steen die God een fundamentele plaats zal geven; Jezus' koninkrijk zal als een steen zijn die alle andere koninkrijken van de wereld zal verpletteren.

Zo draait God verrassend de rollen om. Wat door mensen wordt verworpen krijgt van Hem straks een ereplaats!

Gods geduld is niet zonder einde: Wie zijn Zoon verwerpt zal zelf door Hem verworpen worden!

dag 8 4^e zondag voor Pasen

Lucas 20:20-26

Strikvraag-1

"Ze hielden hem echter in de gaten en stuurden er spionnen op uit die zich als rechtvaardigen moesten voordoen, in de hoop hem op een onwettige uitspraak te betrappen, zodat ze hem konden uitleveren aan de overheid, aan het gezag van de prefect." (vs. 20)

Nauwlettend worden Jezus' gangen in Jeruzalem en in de tempel nagegaan. De geestelijke leiders sturen hun spionnen op Hem af. Ze doen zich voor als vrome Joden en stellen Hem twee strikvragen over het gezag van de overheid (het vijfde gebod) en over het huwelijk (het zevende gebod). De vragen hebben tot doel Jezus op een verkeerde uitspraak te betrappen zodat ze Hem kunnen aanklagen bij de Romeinse overheid.

De eerste vraag komt uit de hoek van de Farizeeën. Hun strikvraag gaat over het betalen van belasting aan de keizer: Wat zegt het woord van God daar nu van? Hoe zal rabbi Jezus antwoorden? Sommigen in Jezus' tijd geloofden namelijk dat belasting betalen aan de keizer ontrouw betekende aan God.

Jezus gebruikt als voorbeeld een munt met daarop de afbeelding van de gehate keizer Tiberius, een keizer die zich als een god liet vereren. De overheid dient gerespecteerd te worden, leert Jezus. Belasting betalen is een morele verplichting. Maar van een vergoddelijking van de keizer en van de overheid kan geen sprake zijn: Geef God de eer die Hem toekomt!

Jezus vraagt je om een loyaal onderdaan te zijn van een 'heidens' koninkrijk en als gelovige verbonden te zijn met God!

Strikvraag-2

"Dat de doden opgewekt worden, dat heeft ook Mozes al duidelijk gemaakt in de tekst over de doornstruik, waar hij spreekt over de Heer als de God van Abraham en de God van Isaak en de God van Jakob. Hij is geen God van doden, maar van levenden, want voor hem zijn allen in leven." (vs. 37-38)

De Sadduceeën vormen de andere groep van geestelijke leiders van het volk van Israël. Zij komen bij rabbi Jezus met een bizarre theoretische vraag over de opstanding en het zogenaamde zwagerhuwelijk (Deut. 25:5-6). Kenmerkend voor de Sadduceeën is dat zij niet in een opstanding uit de doden geloven, want een opstanding kom je volgens hen nergens in de boeken van Mozes tegen.

Ook de Sadduceeën worden door Jezus fijntjes op de vingers getikt. Jezus leert dat er twee werelden zijn: die van nu, de aardse wereld en een heel andere, niet-aardse wereld. In die andere wereld van de opstanding wordt straks niet meer getrouwd en uitgehuwelijkt. In die niet-aardse wereld van de opstanding, waar ook Abraham, Isaak en Jakob leven, sterft niemand meer.

Daarom kan Mozes wel degelijk spreken over een opstanding. Want hij schrijft: 'God is geen God van doden, maar van levenden' (vgl. Ex. 3:6).

Zo heeft Jezus met zijn verrassende antwoorden de geestelijke leiders opnieuw de mond gesnoerd. Ze kunnen niets anders dan voorlopig het zwijgen ertoe doen!

In een wereld vol doodsheid mag je nu al gelovig uitzien naar die andere wereld: een eeuwig leven met God!

Heer en zoon?

"David noemt hem dus Heer, hoe kan hij dan zijn zoon zijn?" (vs. 44)

De Farizeeën en de Sadduceeën zijn nog niet van rabbi Jezus af. Hij gaat in de tegenaanval. Hij stelt hen een theologische vraag over Psalm 110, een psalm van David over de messiaanse priester-koning. Zij zijn immers de experts als het gaat om de uitleg van Gods woord.

De vraag die Jezus hen stelt gaat over de afkomst van de messias. Dat de messias uit het nageslacht van koning David zou moeten voortkomen, daar twijfelt niemand aan in Jezus' tijd. Daar is het Oude Testament wel duidelijk genoeg over. Maar hoe kan de messias nu tegelijkertijd ook de zoon van God zijn? Immers David zegt zelf in Psalm 110: "De Heer sprak tot mijn Heer: 'Neem plaats aan mijn rechterhand ...'"

Het raadsel dat Jezus de schriftgeleerden opgeeft wordt door hen niet opgepakt. Ze lopen er voor weg. Ze zijn blijkbaar woedend, want Jezus suggereert niet alleen dat Hij de langverwachte messias is: de zoon uit het nageslacht van koning David. Jezus suggereert zelfs méér dan dat: Hij is ook de zoon van God, Hij is ook van God afkomstig!

Van alle kanten wordt Jezus in het nauw gedreven. Hij weet dat zijn weg zal uitlopen op kruis, dood en begrafenis. Alleen zo – als mens en als God - kan de messias zijn taak tot het einde toe volbrengen: als de gezalfde priester die zijn leven zal offeren en als de gezalfde koning die de dood zal overwinnen!

Ook voor jou?!

Rijk of arm

"Toen hij opkeek, zag hij hoe rijken hun giften in de offerkist kwamen werpen. Hij zag ook dat een arme weduwe er twee muntjes in gooide ..." (vs. 1-2)

Telkens weer heeft Jezus de mensen van zijn tijd gewaarschuwd voor hun geestelijke leiders: de Farizeeën en de Sadduceeën. Zij lopen het liefst te pronken met hun mooie kleren en nemen maar wat graag eerbewijzen van de mensen in ontvangst.

Rabbi Jezus doorziet hun werkelijke motieven. Hij prikt door hun opgesmukte schijnwerkelijkheid heen. Ze lijken ogenschijnlijk heel vroom, omdat ze lange gebeden opzeggen, maar ze laten zich er wel flink voor betalen. Daarmee maken ze misbruik van het vertrouwen dat hun wordt geschonken. Door hun eerzucht en hun hebzucht zullen ze straks door God strenger geoordeeld worden dan anderen.

Wanneer Jezus hierover uitgesproken is, ziet Hij hoe er geofferd wordt. Aan het kletterende geluid kun je horen hoeveel geld de rijken in de trompetachtige offerbakken werpen. Zo kunnen zij hun vroomheid tonen. Een arme weduwe gooit er onopvallend twee muntjes in. Haar hele levensonderhoud geeft ze weg om de HEER ermee te kunnen dienen, zonder reserve. Dat is wel wat anders dan de gift die een rijke van zijn overvloed geeft.

Echte vroomheid heeft dus wel degelijk ook te maken met je houding tegenover je bezit. Uiteindelijk gaat het erom wie je met je vroomheid dient: God of jezelf?

Geestelijke leiding

"Jezus zei: 'Let op, laat je niet misleiden. Want er zullen velen komen die mijn naam gebruiken en zeggen: "Ik ben het," of: "De tijd is gekomen." Volg hen niet!'" (vs. 8)

Flavius Josephus, een Joodse historicus, beschrijft uitvoerig in één van zijn boeken de schitterende gebouwen van het tempelcomplex in Jeruzalem. Het is alles goud wat er blinkt. Koning Herodes de Grote heeft dan ook kosten noch moeite gespaard om er met gestolen geld een prachtig geheel van te maken. Ter meerdere eer en glorie van zijn eigen naam! Maar van die prachtige en indrukwekkende gebouwen zal straks slechts een grote puinhoop zijn overgebleven.

Er staan Jezus' volgelingen en Jeruzalem in de nabije toekomst verschrikkelijke dingen te wachten. Maar eerst moeten al deze dingen gebeuren voordat God zijn koninkrijk op aarde kan stichten. Wanneer die tijd zal aanbreken? Laat je niet misleiden door wat sommigen zeggen. En als het zover is: Raak dan niet in paniek!

Anders dan de geestelijke leiders van Jeruzalem en de valse messiassen die nog zullen komen – geeft rabbi Jezus echte geestelijke leiding. Hij bereidt zijn volgelingen voor op wat komen gaat: Gods koninkrijk is nabij! Maar de tijd die eraan voorafgaat, zal niet gemakkelijk zijn.

Wat er ook mag gebeuren in de wereld, raak niet in paniek. Laat je leiden door de woorden van Jezus: De Mensenzoon komt en dan is je redding nabij!

Getuigen van Jezus

"Maar eerst zullen jullie worden mishandeld en vervolgd en uitgeleverd aan de synagogen, jullie zullen worden opgesloten in de gevangenis en worden voorgeleid aan koningen en gouverneurs omwille van mijn naam. Dan zullen jullie moeten getuigen." (vs. 12-13)

Nog steeds, zittend op zijn leerstoel in de tempel, spreekt rabbi Jezus ernstig en bewogen over wat komen gaat. Er zal een vloedgolf van angst over de wereld gaan. Voor zijn volgelingen zullen verschrikkelijke tijden aanbreken. Ze zullen worden gevangengenomen en voorgeleid aan de rechters van hun tijd. En dan zal het er voor hen op uitlopen dat zij van Jezus zullen moeten getuigen. Hijzelf zal hen de juiste woorden daarvoor in de mond leggen, dat belooft Jezus hen.

Het woord 'getuigen' in de Bijbel kennen wij als een woord dat vaak verbonden is met het martelaarschap.

Wie blijft volharden in zijn geloofsovertuiging, dat Jezus de door God beloofde en de langverwachte messiaanse koning en redder is, loopt kans om zijn leven te verliezen. Die wordt een martelaar voor God en koning Jezus.

Maar Jezus belooft zijn volgelingen hier ook dat zij die volharden in hun geloof, dwars door de dood van hun martelaarschap heen, zullen overleven. Ondanks hun lichamelijke dood zal hun leven voor eeuwig verbonden blijven met God en met Jezus!

Zou jij bereid zijn om voor het getuigenis dat Jezus de beloofde redder en koning is je leven te geven?

Het einde van Jeruzalem

"De inwoners zullen omkomen door het zwaard of in gevangenschap worden weggevoerd en onder alle volken worden verstrooid, terwijl Jeruzalem vertrapt zal worden door heidenen, tot de tijd van de heidenen voorbij is."
(vs. 24)

Wat rabbi Jezus al heeft aangekondigd gebeurt. In het jaar 70 na Christus' geboorte marcheren de soldaten van het Romeinse leger door de straten van Jeruzalem. Alles wat waarde heeft wordt geroofd en als overwinningsbuit naar Rome meegevoerd. De afbeeldingen van de tempelschatten op de Titusboog in Rome zijn er nog het zichtbare bewijs van.

Binnen veertig jaar, één generatie na de dood van rabbi Jezus, zullen de gebouwen van de tempel tot op de laatste steen zijn afgebroken. Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden. Al haar inwoners zullen omkomen, gevangen worden genomen of worden verstrooid onder de volken. Het is de straf van God voor het volk dat Hem verlaten heeft en zijn messiaanse Koning op een gruwelijke wijze aan het kruishout heeft gedood.

En toch is het einde van Jeruzalem nog niet het einde van de wereld. Dat einde zal pas aanbreken als Jezus, als de Mensenzoon, met macht en majesteit op aarde terug zal komen. Dan zal de tijd waarin Gods volk vervolgd en onderdrukt wordt voorbij zijn!

Uiteindelijk houdt God dus in alles de regie. Hij stelt een limiet aan de tijd van vervolging en onderdrukking door de vijanden van zijn volk. Houdt daarom moed!

dag 15 **3^e zondag voor Pasen**

Lucas 21:25-28

De komst van de Mensenzoon

"Maar dan zullen zij op een wolk de Mensenzoon zien komen, bekleed met macht en grote luister." (vs. 27)

In het Oude Testament kondigt de profeet Daniël de komst aan van de Mensenzoon: een messiaanse koning aan wie God alle macht en heerschappij geeft. Alle volken, natiën en talen zullen hem dienen. Zijn koningschap zal voor eeuwig zijn (Dan. 7:13-14).

Jezus betreft deze profetie op Zichzelf. Hij is die langverwachte Mensenzoon die na zijn lijden, sterven en hemelvaart op een wolk zal terugkeren naar deze aarde. En wanneer Hij met een groot leger van engelen op aarde terugkomt, bekleed met macht en grote luister, zal Hij Gods volk verlossen uit de macht van hun vijanden. Dan zal God weer als Koning heersen op aarde. Dan zal de tijd van paradijselijke rust en vrede aanbreken.

Voorafgaande aan zijn terugkomst zullen er echter vreselijke dingen gebeuren. Er zullen veranderingen zijn in het heelal, die de zeeën en oceanen op aarde zo zullen beïnvloeden dat de mensen in paniek raken. Wie hierop is voorbereid ziet echter vol verwachting naar deze dag uit. Want de komst van de Mensenzoon betekent ook: het einde van alle lijden!

Zo biedt Jezus hoop en vertrouwen aan allen die onder de druk van nood en lijden dreigen te bezwijken. Toen, en ook vandaag!

Voortekenen

"Hij vertelde hun ook een gelijkenis: 'Kijk naar de vijgenboom en al de andere bomen. Als je ziet dat ze uitlopen, weet je dat de zomer in aantocht is.'" (vs. 29-30)

Om zijn woorden te onderstrepen vertelt rabbi Jezus zijn volgelingen een gelijkenis: een verhaal uit het leven gegrepen. Als je een boom in het voorjaar ziet uitlopen, dan weet je dat de zomer in aantocht is. Zo is het ook met de komst van het koninkrijk van God. Wanneer je al deze voortekenen ziet gebeuren, weet je dat de terugkomst van Jezus aanstaande is.

Als een schriftgeleerde die met gezag spreekt leert Jezus dat iedere generatie de generatie kan zijn waarin de komst van de Mensenzoon kan plaatsvinden. Het tijdstip is weliswaar bij niemand bekend, maar het staat vast dat het koninkrijk van God nabij is.

Daarom: pas goed op jezelf! Want je kunt zó door aardse zaken en zorgen in beslag genomen worden dat je geen oog meer hebt voor de geestelijke dingen. Dan overvalt je de dag van de terugkomst van de Mensenzoon en loop je het geweldige feest van je bevrijding mis. 'Wees waakzaam en bid onophoudelijk!'

Als de Mensenzoon je zo zal aantreffen: wakend en biddend, zul je straks mogen ingaan in het grote feest. Het feest van de langverwachte messiaanse Koning!

Kijk naar de voortekenen: Eens komt die grote zomer!

Satan en Judas

"Toen nam Satan bezit van Judas, bijgenaamd Iskariot, een van de twaalf." (vs. 3)

In de gebouwen van het Sanhedrin, de Joodse raad, vindt geheim overleg plaats. Er heeft zich opeens een unieke gelegenheid voorgedaan om rabbi Jezus gevangen te nemen. Eén van zijn leerlingen, Judas bijgenaamd Iskariot, heeft zich vandaag bij de Joodse geestelijke leiders gemeld. Hij is bereid om zijn meester aan hen over te leveren.

Hoe kan Judas, één van de twaalf, door Jezus aangesteld als vertegenwoordiger van het volk van Israël, tot deze daad komen? Lucas, de evangelist, vertelt ons: Satan heeft bezit van Judas genomen! Al van het begin van de wereld is Satan de tegenstander van God. Telkens zoekt hij manieren om Gods werk te vernietigen. En meestal gebruikt hij daar mensen voor.

Judas Iskariot, één van Jezus' leerlingen, is een gewillig werktuig in zijn handen. Van zijn grootse verwachtingen – een messiaans koninkrijk, te beginnen in Jeruzalem – is tot op heden niets terechtgekomen. Satan maakt dankbaar gebruik van deze teleurgestelde leerling van rabbi Jezus. Bezeten door Satan gaat Judas – vlak voor de viering van Pesach - naar de hogepriesters en de tempelpolitie om afspraken te maken over het uitleveren van rabbi Jezus. Voor zijn diensten zal hij met vier maandlonen betaald worden. Zo speelt Judas zijn dubbel spel. Het verraad schuilt soms in eigen kring!

Satan is soms dichterbij dan je denkt. Pas op dat hij geen misbruik maakt van je teleurstellingen!

Sederavond

"Ze gingen op weg, en alles gebeurde zoals hij gezegd had, en zij bereidden het pesachmaal." (vs. 13)

Pesach is vanouds het feest dat herinnert aan de bevrijding van het volk Israël uit Egypte. Het hoogtepunt van dit feest vormt de sederavond, waarop tijdens een maaltijd het verhaal van de bevrijding uit Egypte opnieuw wordt verteld.

Pesach betekent letterlijk: voorbijgaan. Het herinnert aan het voorbijgaan van de engel van de dood aan de huizen van de Israëlieten in de nacht van de uittocht. Het bloed van het lam dat aan de kozijnen van de huizen was gesmeerd beschermde zo de eerstgeborene van het Joodse gezin. De engel van de dood ging aan hen voorbij! (Ex. 12:21-30)

Rabbi Jezus geeft twee van zijn leerlingen, Petrus en Johannes, de opdracht om dit pesachmaal voor te bereiden. Daartoe moeten ze een (paas-)lam kopen en het laten slachten.

Met de eigenaar van een bovenzaal is een geheim teken afgesproken: als ze Jeruzalem binnengaan zullen ze een man tegenkomen die een kruik water draagt – waterdragen was doorgaans vrouwenwerk. Die waterdrager moeten ze volgen en hij zal hun het huis wijzen waar ze de pesachmaaltijd kunnen voorbereiden.

Op een geheime locatie in Jeruzalem viert rabbi Jezus met zijn leerlingen ongestoord zijn laatste Pesach.

Jezus bepaalt de planning. Als het Lam van God zal hij straks zijn weg gaan van lijden en sterven. Ook voor jou. In jouw plaats!

Afscheidsmaaltijd

"Hij zei tegen hen: 'Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten voor de tijd van mijn lijden aanbreekt.'" (vs. 15)

Er is een sterk verlangen bij Jezus om dít pesachmaal met zijn leerlingen te eten. De tijd van lijden en sterven is aanstaande. Dit zal zijn laatste avondmaal zijn.

Als een Joodse vader neemt Hij één van de bekers met wijn en spreekt er de zegenbede over uit. Hij neemt één van de matzes - platte ongezuurde koeken - breekt er stukjes van af en deelt ze rond. Maar wat is nu het verrassende en nieuwe? Jezus betreft het brood en de wijn op Zichzelf. 'Dit is mijn lichaam, dit is mijn bloed. Zoals dit brood gebroken wordt zo, zal mijn lichaam gebroken worden. Zoals deze wijn uitgegoten wordt zo zal mijn bloed vergoten worden.'

Voortaan zullen brood en wijn tekenen zijn die verwijzen naar Jezus' offer aan het kruis. God heeft ons in Hem hét paaslam gegeven ter verzoening van onze zonden. En iedere keer als we het avondmaal of de eucharistie vieren, worden we herinnerd aan dit nieuwe verbond met God (vgl. Jer. 31:31) dat door het bloed van Jezus werd gesloten.

Dit gedenken we totdat Jezus, als de Mensenzoon, op aarde terugkomt. Dan zullen we met Hem het avondmaal mogen vieren in het koninkrijk van God. Wat een feest zal dat straks zijn!

Wat betekent het voor je om het avondmaal of de eucharistie te mogen vieren?

Verraad

"Maar weet wel dat degene die Mij zal uitleveren samen met Mij aan deze tafel aanligt." (vs. 21)

Twee handen raken elkaar aan tafel. Het is de hand van rabbi Jezus en het is de hand van Judas Iskariot, de verrader uit eigen kring. Uit de hand van de meester ontvangt ook leerling Judas het brood en de wijn. Samen liggen ze aan aan de tafel van het laatste avondmaal. "Wee de mens die hem zal uitleveren."

Rabbi Jezus weet wie Hem verraden zal. Want alles gebeurt zoals God het heeft beschikt. Ook Judas past in het plan van God. Hij móet de Mensenzoon aan zijn vijanden uitleveren. Dat is geen excuus voor zijn handelen. Judas blijft zelf volledig verantwoordelijk.

Wanneer Jezus zegt dat één van hen Hem zal verraden, schrikken de andere elf leerlingen. Ze hebben niet in de gaten wat hier gebeurt. Ze beginnen onder elkaar te bekvechten wie van hen zo ver zou kunnen gaan dat hij de meester zou verraden. Ze hebben blijkbaar niet door dat er iemand onder hen in staat zou kunnen zijn om Jezus uit te leveren aan de geestelijke leiders van het volk van Israël.

Hoe pijnlijk moet het voor Jezus zijn geweest, want nog steeds begrijpen zijn leerlingen niet dat de Mensenzoon de weg van het lijden en sterven zal móeten gaan. Het is immers onderdeel van Gods plan!

Zit het misschien wel in ieder mens: Jezus uitleveren?

Onenigheid

"Toen ontstond er onder hen onenigheid over de vraag wie van hen de belangrijkste was." (vs. 24)

Het is onbeschaamd hoe Jezus' leerlingen zich gedragen tijdens dit laatste avondmaal. Wat een geruzie, wat een naijver.

Blijkbaar denken ze nog steeds dat hun meester binnen afzienbare tijd de macht zal gaan grijpen in Jeruzalem en de Romeinse soldaten uit het land zal gaan verjagen. Ze zijn er al op voorbereid. Ze hebben hun zwaarden al 'geslepen' (vs. 38).

Als rabbi Jezus straks zijn koningschap zal hebben aanvaard, wie zal dan de belangrijke plaats innemen? Wie zal Hij dan uitkiezen als zijn minister-president?

Meester Jezus leert zijn leerlingen dat hoe hoger je staat, des te dieper je moet knielen. Gods koninkrijk wordt niet gebouwd door macht, maar door het dienen van elkaar. Wie daarin uitblinkt ontvangt de hoogste onderscheiding. Jezus zelf heeft daarvan het goede voorbeeld gegeven: "Ik ben in jullie midden als iemand die dient" (vs.27).

Maar als beloning voor hun trouw in zijn beproevingen belooft Jezus ál zijn leerlingen dat het voor hen feest zal worden. Ze zullen straks eten en drinken aan zijn tafel en een plaats krijgen op één van de tronen in het koninkrijk van God. Met Hem zullen ze straks over Gods volk mogen regeren. Jezus heeft hen immers bestemd voor het koningschap!

*Belangrijk zijn in de ogen van God en van mensen, wie wil dat niet zijn?
Bescheidenheid siert een christen!*

dag 22 2e zondag voor Pasen

Lucas 22:31-34

Jezus en Petrus

"Maar ik heb voor je gebeden opdat je geloof niet zou bezwijken. En als jij eenmaal tot inkeer bent gekomen, moet jij je broeders sterken." (vs. 32)

Ongetwijfeld zal Simon Petrus zich de belangrijkste van Jezus' leerlingen hebben gevoeld. Hij is immers de woordvoerder van de leerlingen. En zo impulsief en zelfverzekerd als hij altijd reageert ... hij is zelfs bereid om de gevangenis in te gaan en voor meester Jezus zijn leven te geven.

Als er één zal moeten leren om de minste te worden, dan is het wel Simon Petrus. Niet voor niets wordt hij door Jezus apart aangesproken: "Simon, Simon!"

Want ook Simon Petrus dreigt – net als Judas - in de handen van Satan te vallen. 'Voordat je het weet, Petrus, heb je drie keer ontkend, dat je Mij kende. Let maar op het kraaien van de haan!'

God geeft Satan, de machtige tegenspeler van Jezus, de gelegenheid om het geloof van Simon Petrus en de andere leerlingen op de proef te stellen. Om het kaf van het koren te scheiden. Maar tegenover Satan staat ook nu Jezus. Hij bidt voor Simon Petrus, dat zijn geloof niet zal bezwijken in de beproevingen door Satan. Wie de beproeving weet te weerstaan, zal sterker worden in zijn geloof.

Zo leert rabbi Jezus hem en ons dat het gebed een machtig wapen kan zijn in de strijd tegen Satan!

Wie zelfverzekerd is en aan eigen trouw niet twijfelt, loopt het meeste gevaar te bezwijken!

Toenemende grimmigheid

"Want ik zeg jullie: wat geschreven staat, moet in mij tot vervulling komen, namelijk: "Hij werd gerekend tot de wettelozen.""" (vs. 37)

Vroeger stuurde rabbi Jezus zijn leerlingen erop uit zonder geld, eten en schoeisel. Het verrassende was dat ze toen nergens gebrek aan hadden. Maar nu is een zwaard te verkiezen boven geld waar je eten en drinken mee kunt kopen en een jas waar je 's nachts ook in kunt slapen.

Jezus' woorden geven aan dat zijn leerlingen niet meer hoeven te rekenen op de welwillendheid van mensen. Die tijd is voorbij. De situatie is veel grimmiger geworden. Zijn leerlingen moeten zich in alle ernst voorbereiden op datgene wat gaat komen.

Straks zullen ze de bovenzaal, hun geheime locatie, verlaten en de stad Jeruzalem uitgaan. Dan zullen ze – in de olijventuin - overvallen worden door de tempelpolitie. En een dag later zal rabbi Jezus als een misdadiger aan een kruis op Golgota worden opgehangen. Zo zal Jezus gerekend worden tot hen die de wet hebben overtreden (vgl. Jes. 53:12). En hoe zal het daarna zijn leerlingen vergaan?

Nog steeds begrijpen Jezus' leerlingen niet wat God met hun meester van plan is. Met twee offermessen denken ze zijn leven wel te kunnen beschermen. Maar Jezus wil er niets meer over horen: 'Genoeg hierover!' Ongewapend gaat Hij zijn einde tegemoet.

Wie bij Jezus hoort krijgt te maken met vijandschap. Je kunt je daar maar beter op voorbereiden!

Gehoorzaamheid

"Hij bad: 'Vader, als u het wilt, neem dan deze beker van mij weg. Maar laat niet wat ik wil, maar wat u wilt gebeuren.'" (vs. 42)

Aan de overkant van het Kidrondal, net buiten de muren van de oude stad Jeruzalem, ligt de Olijfberg. Haar naam dankt zij aan de talloze olijfbomen die haar als een grote boomgaard bedekken. Een ideale plek om de drukte van Jeruzalem te ontvluchten. Dankbaar maakt rabbi Jezus meer dan eens van de gelegenheid gebruik om hier te bidden.

Nu Jezus de dreiging van het lijden en het sterven steeds meer op zich af voelt komen, heeft Hij behoefte om daarover met zijn Vader in de hemel te overleggen.

Het antwoord uit de hemel komt in de persoon van een engel, die Jezus in deze angstige ogenblikken – zijn zweet valt als druppels bloed op de grond - geestelijk en lichamelijk bijstaat. De beker van Gods toorn (vgl. Jes. 51:17) wordt niet van Hem weggenomen, maar Jezus ontvangt kracht uit de hemel om die tot de laatste druppel leeg te drinken. Zo is de Zoon in staat om in gehoorzaamheid de wil van de Vader te doen.

Terwijl zijn leerlingen slapen van vermoeidheid en verdriet gaat rabbi Jezus helemaal alleen zijn 'via dolorosa', zijn weg van het lijden. De Mensenzoon blijft trouw aan zijn roeping. Hij is er klaar voor. Jezus heeft zijn angst overwonnen. In vertrouwen op God zal Hij de weg tot het einde gaan!

Gehoorzaamheid vraagt om vertrouwen op God en trouw om zijn wil te doen!

Judaskus

"Terwijl hij nog sprak. Kwam er opeens een horde mensen aan. Voorop liep de man die Judas heette, een van de twaalf; hij ging naar Jezus toe om hem te kussen." (vs. 47)

Opeens wordt het donker van de nacht wreed verstoord door een stelletje sensatiezoekers en een handjevol politieagenten afkomstig uit de tempel. Gewapend met zwaarden en stokken zijn ze naar de Olijfberg gekomen om rabbi Jezus in hechtenis te nemen.

Voorop gaat Judas, bijgenaamd Iskariot, één van Jezus leerlingen. Het afgesproken teken van zijn verraad is een kus: de Judaskus. Rabbi Jezus doorziet echter Judas' opzet en is hem voor: 'Ben je van plan de Mensenzoon uit te leveren met een kus?'

Eén van de leerlingen (Petrus) hakt er in het wilde weg nog op los. Met zijn lange offermes snijdt hij het rechteroor van de dienaar van de hogepriester eraf. Om verder bloedvergieten te voorkomen roept Jezus zijn leerling tot de orde.

Het is het uur en de macht van de duisternis. Satan, de tegenstander, de vorst van de duisternis, zet alles op alles om de Mensenzoon in mensenhanden over te leveren. Zelfs de geestelijke leiders van Jeruzalem worden daarbij ingeschakeld. Ze staan op een veilige afstand ongeduldig te wachten tot rabbi Jezus zal worden ingerekend en aan hen zal worden uitgeleverd. Ze hebben Hem bijna in handen. Eerst zal er nog een verhoor moeten plaatsvinden. Maar dat is alleen maar bijzaak. Zijn uren zijn immers geteld!

Soms lijkt het er op dat de vorst der duisternis het gaat winnen. Dat is maar schijn. God houdt de regie!

Ontkenning in drievoud

"De Heer draaide zich om en keek Petrus aan, en toen herinnerde Petrus zich de woorden van de Heer: 'Nog voor er vannacht een haan heeft gekraaid zul je Mij driemaal verloochenen.'" (vs. 61)

Op veilige afstand is Simon Petrus zijn meester gevolgd tot op de binnenplaats van het huis van de hogepriester Kajafas. Hij wil beslist bij Jezus blijven. Hoeveel is zijn vriendschap met Jezus hem waard?

Onopvallend, desnoods met een leugentje om bestwil verwarmt hij zich in het hol van de leeuw tussen vele anderen op de binnenplaats bij het vuur. Tot drie keer toe wordt Petrus herkend als één van de leerlingen die bij Jezus horen: 'Die man hoorde er ook bij!' Mopperend antwoordt hij: 'Ik ken Hem niet eens!'

'Kennen' is voor Joods begrip meer dan oppervlakkig ontmoeten. Het betekent: bij iemand zijn, geheel en al, in voorspoed en tegenspoed, in leven en in sterven.

Zal de afstand tussen de Meester en zijn ontkenkende leerling ooit nog te overbruggen zijn?

Na de derde ontkenning kraait er een haan om het voorbijgaan van de nacht aan te kondigen. Nu weet Petrus hoe laat het is. Op dat moment draait Jezus Zich om en kruisen de blikken van Petrus en rabbi Jezus elkaar in een moment van herinnering en herkenning. Vol verwijt, pijn en liefde kijkt Jezus zijn leerling aan. Alsof Hij wil zeggen: 'Ik ken jou wel!'

Simon Petrus schaamt zich en vlucht naar buiten. Bitter is zijn verdriet omdat hij weet dat hij gefaald heeft. Wat is hij zichzelf tegengevallen. Grote mond, maar als het erop aankomt?

Ben jij beter dan Petrus? Jezus kent ook jouw zwakheid beter dan jijzelf.

Bespotting

"De mannen die Jezus gevangenhielden, dreven de spot met Hem en geselden Hem." (vs. 63)

Op de binnenplaats van het huis van de hogepriester wordt een duivels spel met rabbi Jezus gespeeld. Ze drijven voortdurend de spot met Hem: ze geselen Hem, blinddoeken Hem en doen een beroep op zijn profetische gaven: "Profeteer nu maar, wie is het die je geslagen heeft?"

Wie zijn eigenlijk de mannen die Jezus vasthouden, bespotten en slaan? Zijn het de politieagenten van de tempel, zij die rabbi Jezus gearresteerd hebben en nu voor zijn bewaking moeten zorgen? Of zijn het de geestelijke leiders van Jeruzalem zelf? Zij zijn immers de eigenlijke vijanden van rabbi Jezus: de hogepriesters, de schriftgeleerden en de oudsten van het volk?

Als een weerloos lam laat Jezus dit alles over Zich heenkomen. Ze kunnen doen wat ze met Hem willen doen. Jesaja, de profeet had het al voorspeld: "Hij werd mishandeld, maar verzette zich niet en deed zijn mond niet open ..." (Jes. 53:7). Zo worden de oude profetieën in Jezus vervuld. Hij is de lijdende Knecht des Heren én het Lam van God, dat de zonden van de wereld naar het kruis zal dragen. Hij verzet er zich niet tegen. Hij doet slechts wat God de Vader Hem heeft opgedragen!

Het is huiveringwekkend om te zien hoe dat mensen van haat bezeten kunnen zijn. Het is des duivels!

Verhoor

"Toen het dag werd, kwam de raad van oudsten van het volk bijeen, hogepriesters zowel als schriftgeleerden, en ze leidden hem voor in hun raadszitting." (vs. 66)

Met opgekropte woede hadden de geestelijke leiders van het volk van Israël Jezus' messiaanse intocht in Jeruzalem gevolgd. Op een ezeltje was rabbi Jezus als koning hun stad binnen gereden. Een uitbundige menigte was met Hem meegegaan naar het plein van hún tempel. Vervolgens had Jezus alle kooplieden en geldwisselaars weggejaagd. En toen de rust eindelijk was weergekeerd had Hij in één van de gebouwen van hún tempel een eigen 'leerstoel' ingenomen. Dagelijks onderwees Hij hier als een schriftgeleerde de toegestroomde belangstellenden, waarbij Hij hen waarschuwde voor de lege vroomheid van hun geestelijke leiders.

Maar nu, eindelijk hebben ze Hem in hun macht en kunnen ze met Hem doen wat ze al tijden van plan zijn: Hem belachelijk maken, Hem de mond snoeren, Hem hun wil opleggen, Hem doden!

Bij het aanbreken van de dag komen de geestelijke leiders van het volk van Israël in vergadering bij elkaar. Met z'n allen ondervragen ze Jezus: 'Wie denkt u eigenlijk dat u bent? De Messias, de Mensenzoon, de Zoon van God?' Wat Jezus ook zegt, ze zullen Hem toch niet geloven. Ze hebben trouwens hun oordeel over die rabbi Jezus uit Galilea al gevormd: een onruststoker, een godslasteraar is Hij. 'Weg met Hem!'

Heb jij je al een oordeel over Jezus gevormd? Wie denk jij dat Hij is?

dag 29 zondag voor Pasen

Lucas 23:1-7

Jezus en Pilatus

"Daarop zei Pilatus tegen de hogepriesters en de samengeschoolde menigte: 'Ik vind niets waaraan deze man schuldig is.'" (vs. 4)

Het besluit om Jezus te doden is vanmorgen vroeg – met overgrote meerderheid van stemmen – in de Joodse Raad genomen. 'De koning van de Joden!' Dat is de beschuldiging waarmee de geestelijke leiders van het volk van Israël rabbi Jezus naar het fort Antonia brengen.

Prefect Pilatus is de 'klos'. Als gezagsdrager in één van de uithoeken van het machtige Romeinse imperium heeft hij geen andere keus dan om het doodvonnis te bekrachtigen en te laten uitvoeren.

Maar als een rechtvaardig Romeins gezagsdrager geeft hij rabbi Jezus nog een laatste kans om zich tegen de aanklacht te verdedigen: " Bent u de koning van de Joden?", vraagt hij Jezus. "U zegt het", is zijn antwoord.

Eigenlijk weet Pilatus geen raad met Jezus. Hij blijft zich verwonderen over deze messiaanse koning die in zijn ogen onschuldig is. De geestelijke leiders doen een tweede poging en beschuldigen Jezus opnieuw van hoogverraad. Maar als Pilatus hoort dat rabbi Jezus uit Galilea komt ziet hij opeens een mogelijkheid om zich van Hem te ontdoen: 'Laat Herodes dan maar zijn oordeel over deze Jezus geven. Hij is toevallig toch in de stad om Pesach te vieren.'

Zo gezegd, zo gedaan. Zo gaat Jezus, als een onschuldig en weerloos paaslam, van hand tot hand!

Pilatus vertegenwoordigt als rechter een wereldrijk. Het sterven van Jezus gaat de hele wereld aan!

Jezus en Herodes

"Herodes was bijzonder blij toen hij Jezus zag, want hij wilde hem al heel lang ontmoeten omdat hij veel over hem gehoord had. Bovendien hoopte hij hem een wonder te zien doen." (vs. 8)

Gewoonlijk woont Herodes Antipas met zijn vrouw Herodias in Tiberias. Ver weg in het noorden van het land, in Galilea. Maar een week geleden heeft Herodes, de koning van de Joden, zijn intocht in Jeruzalem gehouden. Hij is hier voor het feest, om Pesach te vieren.

Opeens zwaaien de deuren van zijn paleis open. De hogepriesters en schriftgeleerden verdringen zich rondom Herodes' troon. Eén van hen komt met een opgerold papier in zijn hand naar voren. Van Pilatus! Herodes ziet het aan het zegel: 'Zij brengen u Jezus. Hij noemt zich koning van de Joden. Hij valt onder uw rechtsgebied. Hij komt uit Nazaret in Galilea. Ziet en oordeelt zelf!'

In het paleis van Jeruzalem staan opeens twee koningen tegenover elkaar. Wie is de echte koning van de Joden?

Herodes is maar wat blij dat hij nu een gelegenheid krijgt om Jezus te ontmoeten. Hij heeft al veel over deze wonderdoener gehoord. Uitvoerig ondervraagt hij rabbi Jezus. Maar Jezus zwijgt en blijft zwijgen.

Herodes en zijn soldaten drijven de spot met Hem. 'De koning van de Joden? Laat me niet lachen!'

De ene koning hangt de andere koning zijn koningsmantel om. Straks zullen een staf en een doornenkroon de kroningsplechtigheid afmaken!

Als je de spot met Hem drijft vindt je een zwijgende Jezus tegenover je!

Jezus en Barabbas

"Maar ze begonnen met zijn allen luidkeels te schreeuwen: 'Weg met hem! Laat Barabbas vrij!' Deze laatste was gevangengezet wegens een oproer dat in de stad had plaatsgevonden en wegens moord." (vs. 18-19)

Ook koning Herodes weet uiteindelijk geen raad met rabbi Jezus. Hij stuurt Hem terug.

Pilatus maakt zich er dit keer niet zomaar van af. Opnieuw geeft de vertegenwoordiger van het Romeinse gezag aan dat hij – na een gerechtelijk onderzoek – niet anders dan tot de conclusie kan komen dat rabbi Jezus onschuldig is aan datgene waarvan Hij wordt beschuldigd: opruiing, opstand tegen Rome: 'Hij heeft niets gedaan waarop de doodstraf staat. Ik zal Hem daarom vrijlaten, nadat ik Hem heb laten geselen.'

Maar die uitspraak is voor de aanwezige geestelijke leiders en het samengestroomde volk onaanvaardbaar. Dan hebben ze nog liever dat Barabbas, een bekend vrijheidsstrijder in die dagen, wordt vrijgelaten. Barabbas is de populaire leider van het ondergrondse verzet tegen de gehate Romeinen. In een gewelddadig handgemeen met Romeinse soldaten, waarbij doden waren gevallen, is Barabbas gevangen genomen.

Voor de tweede en een derde keer probeert Pilatus de menigte te overtuigen van Jezus' onschuld. Maar ze willen niet luisteren en blijven schreeuwen: "Kruisig Hem, kruisig Hem!" Pilatus voelt zich bedreigd. Nee, hij wil geen opstand in Jeruzalem. En dus geeft hij zich gewonnen. Rabbi Jezus zal de plaats van Barabbas innemen op het al gereedstaande kruis van Golgota!

Het geheim van Jezus' dood: Hij neemt jouw plaats in!

Bewogen uittocht

"Toen Jezus werd weggeleid, hielden de soldaten een zekere Simon van Cyrene aan, die net de stad binnenkwam. Ze legden het kruis op zijn rug en lieten het hem achter Jezus aan dragen." (vs. 26)

Door de drukke straten van Jeruzalem wringt zich een groep Romeinse soldaten. Ze begeleiden drie misdadigers die vandaag nog gekruisigd zullen worden. Eén van de drie is rabbi Jezus: de koning van de Joden. Verstoten – uitgespuwd door mensen!

Onbewust van wat er zich die vroege ochtend in Jeruzalem allemaal heeft afgespeeld komt een zekere Simon van Cyrene één van de poorten van Jeruzalem binnen. Wellicht zal Simon door zijn donkere huidskleur zijn opgevallen. Cyrene ligt namelijk in Noord-Afrika. De soldaten plukken hem van de straat en dwingen hem de dwarsbalk van het kruis van Jezus naar de plaats van de executie te dragen.

Een grote menigte – op sensatie belust - volgt rabbi Jezus naar Golgota. Vrouwen van Jeruzalem slaan zich op de borst en huilen als teken van rouw. Dat gebeurde wel vaker bij executies. Jezus keert zich naar hen om en spreekt hen die geen kinderen hebben gelukkig. Want wat er in de nabije toekomst met het verdorde hout van het volk van Israël zal gebeuren is vele malen erger dan wat nu het jonge hout (Jezus) overkomt. Er zullen dagen komen, waarop de kinderen van Israël vreselijke dingen zullen overkomen: jodenvervolging en verwoesting van hun stad Jeruzalem.

Net als bij de intocht is Jezus ook nu bij zijn 'uittocht' bewogen met het lot van mensen die Hem lief zijn. Onvoorstelbaar, maar waar!

Kruisiging

"Aangekomen bij de plek die de Schedelplaats heet, werd hij gekruisigd, samen met de twee misdadigers, de een rechts van hem, de ander links."
(vs. 32)

Op de plek die Schedelplaats heet doen de dienstdoende Romeinse soldaten hun werk. Met touwen en grote draadnagels maken ze rabbi Jezus aan zijn kruis vast. 'Die komt er van zijn leven niet meer af!' Net als die twee ter dood veroordeelde vrijheidsstrijders. Wat kan het hen ook schelen? Door te loten verdelen ze de kleren van de veroordeelden. Het is hun verdiende loon. "Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen."

Wie wel weten wat zij doen zijn de geestelijke leiders van het volk van Israël. Zij staan er op de Schedelplaats met hun neus bovenop en drijven de spot met rabbi Jezus. In zijn machteloosheid aan het kruis zien zij een excuus om zich van zijn wonderen en prediking niets aan te hoeven trekken.

Er is er slechts één die begrepen heeft dat Jezus hier onschuldig aan zijn kruis hangt. Hij heeft geluisterd naar de woorden van Jezus: de messias, de koning van de Joden. 'Wij hebben onze straf terecht verdiend, maar die man heeft niets onwettigs gedaan. Denk aan mij als U straks uw koninkrijk binnenkomt.'

Jezus belooft deze medekruiseling dat hij heden met Hem in het koninkrijk van God zal zijn. Zelfs de dood kan hen niet meer van elkaar scheiden!

Jezus 'staat' hier voor de poort van het koninkrijk van God. Als je in Hem gelooft mag je met Hem mee naar binnen!

dag 34 goede vrijdag

Lucas 23:44-49

Godverlatenheid

"Rond het middaguur werd het donker in het hele land omdat de zon verduisterde. De duisternis hield drie uur aan. Toen scheurde het voorhangsel van de tempel doormidden." (vs. 44-45)

Drie uur dichte duisternis midden op de dag: God zet de wereld in het donker. Het is alsof de schepping eindigt. Wat moet het beangstigend zijn geweest voor de samengekomen menigte. En dat zo vlak voor de viering van Pesach. Bovendien ... in de tempel weten ze niet wat hen overkomt: het indrukwekkende gordijn dat de toegang afsluit naar de meest heilige plaats op aarde, de plaats waar God onder het volk van Israël woont, scheurt van boven naar beneden. Het binnenste heiligdom ligt nu voor iedereen zo maar open.

Beide tekenen willen aangeven dat God de aarde heeft verlaten en Zich heeft teruggetrokken in de hemel. Het wordt dan ook angstvallig stil in en om Jeruzalem.

In deze Godverlatenheid sterft Jezus: "Vader, in uw handen leg ik mijn geest." Ondanks alles blijft God zijn machtige toevlucht in leven én in sterven. Jezus, een rechtvaardige, vertrouwt zijn leven toe aan zijn Vader. De heidense commandant van het executiepeloton begrijpt dat Jezus in contact staat met de godenwereld en looft God in de hemel. Diep onder de indruk van wat ze hebben gezien en gehoord keren de toeschouwers en allen die rabbi Jezus hebben gekend terug naar huis. Het wordt tijd om Pesach te vieren: het feest van de bevrijding!

In de duisternis van de Godverlatenheid sterft Jezus. Hij werd door God verlaten, opdat wij nooit door God verlaten zouden worden!

dag 35 stille zaterdag

Lucas 23:50-56

Graflegging

"Nadat hij het lichaam van het kruis had gehaald, wikkelde hij het in linnen doeken en legde het in een rotsgraf dat nog nooit was gebruikt." (vs. 53)

Niet iedereen had ingestemd met het besluit van de Joodse raad om rabbi Jezus uit de weg te ruimen. Een zekere Josef afkomstig uit de Joodse stad Arimatea is één van hen. Hij is een goed en rechtvaardig mens, die vol verwachting uitziet naar de komst van het koninkrijk van God.

Josef is overtuigd van de onschuld van rabbi Jezus. Hij geeft blijk van moed en liefde voor Jezus en durft het aan om bij prefect Pilatus te onderhandelen over het vrijgeven van het lichaam van rabbi Jezus. Er is haast bij, want de sabbat voor Pesach zal bij zonsondergang aanbreken. Op sabbat wordt er immers gerust en niet gewerkt!

Ongetwijfeld zal Josef hulp hebben gekregen van anderen. Met respect en eerbied haalt hij Jezus' lichaam van het kruis, wikkelt het in linnen doeken en legt het in een nog niet eerder gebruikt rotsgraf.

Drie keer raakt Josef een dode Jezus aan. Wie een dode aanraakt maakt dat hij zeven dagen onrein wordt. Geen Pesach dus dit jaar voor Jozef.

Ook niet voor de vrouwen die Josef gevolgd waren naar het graf. In hun liefde en toewijding aan Jezus gaan ze aan het werk. Ze bereiden geurige olie en balsem om daarmee het lichaam van hun geliefde meester de laatste eer te bewijzen.

Het wordt stil in de graftuin!

De Mensenzoon heeft zijn werk volbracht. Wacht in stilte op wat komen gaat!

dag 36 Pasen

Lucas 24:1-12

Herinnering

"Herinner u wat hij u gezegd heeft toen hij nog in Galilea was: de Mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan." (vs. 6b-7)

Ze weten niet hoe gauw ze op de eerste dag van de week bij het graf van rabbi Jezus moeten komen. De zon is nog maar nauwelijks opgegaan of Maria uit Magdala, Johanna, Maria de moeder van Jakobus en nog enkele andere vrouwen begeven zich door de straten van Jeruzalem.

Ze hebben hun geurige olie en balsem bij zich om daarmee het lichaam van Jezus te verzorgen.

In de graftuin aangekomen zien ze al van verre dat de ronde steen voor de opening van het rotsgraf is weggerold. Als ze naar binnen gaan ontdekken ze dat het lichaam van rabbi Jezus is verdwenen. Het graf is leeg. De dood heeft de Mensenzoon niet kunnen vasthouden.

Opeens staan er twee engelen bij hen die hen herinneren aan Jezus' woorden: de Mensenzoon moest worden uitgeleverd, gekruisigd en opstaan! Vandaag is het de derde dag: de dag dat God verrassend ingrijpt. Het is vandaag de dag van de opstanding! Dat grote nieuws moet worden doorgegeven. Aan de elf leerlingen en aan al de anderen. Alleen Petrus hecht geloof aan de woorden van de opgewonden vrouwen. Hij wil het met eigen ogen wel eens zien. De rest vindt het maar kletspraat.

Geloof en verwondering. Dat is de enig juiste reactie op het Paasfeest. Het feest dat herinnert aan de opstanding van Mensenzoon!

Onderweg naar Emmaüs

"Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee, maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden." (vs. 15-16)

Op de weg naar Emmaüs lopen twee wandelaars: Kleopas en zijn zoon Simon. Ze zijn op weg naar een dorpje zo'n twaalf kilometer van Jeruzalem. Ze hebben Pesach in Jeruzalem gevierd. Maar wat voor een feest? Wat is er allemaal niet gebeurd, die laatste drie dagen in en rond Jeruzalem? Ze begrijpen het niet. De verwachtingen die zij van rabbi Jezus hadden zijn aan het kruis gestorven. Verdrietig, ontgoocheld en ongelovig keren zij op de paasmorgen Jeruzalem de rug toe. Het is – schrijft Lucas – "diezelfde dag", de dag van de opstanding van Jezus, dat zij al discussiërend en terugdenkend aan wat er is voorgevallen onderweg zijn naar Emmaüs.

Voordat ze er goed en wel erg in hebben zijn ze intussen zo maar in gesprek geraakt met de onbekende vreemdeling die met hen oploopt. Het is – zo zullen ze later ontdekken – Jezus zelf, maar God houdt zijn hand voor hun ogen zodat zij Hem niet herkennen.

Wat opvalt is dat Jezus zelf de leiding van het gesprek overneemt: Hij vraagt; Hij onderwijst; Hij corrigeert. Vanuit de Schriften vertelt Hij over Zichzelf. Want als ze de Schriften gekend, gelezen en geloofd hadden, dan hadden ze kunnen weten dat de messias deze dingen heeft moeten ondergaan om zo zijn glorie te kunnen binnen gaan!

Hoe vaak gaat Jezus niet naast je zonder dat je het weet? Ook vandaag is Hij je nabij: in de Schriften!

Herkenning

"Toen hij met hen aan tafel aanlag, nam hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun. Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze hem. Maar hij werd onttrokken aan hun blik." (vs. 30-31)

De tijd heeft niet stilgestaan. Het drietal op de weg van Jeruzalem naar Emmaüs – wandelend door de Schriften - nadert inmiddels het einddoel van hun reis. Jezus doet alsof Hij verder wil reizen. Sterk dringen de twee Emmaüsgangers er bij de onbekende vreemdeling op aan de nacht bij hen door te brengen: "Blijf bij ons!"

De onbekende rabbi, die onderweg hun harten heeft doen branden toen Hij hen de Schriften uitlegde, voldoet aan hun klemmende verzoek. Maar eerst moet er gegeten en gedronken worden voordat er geslapen kan worden. Het is inmiddels avond geworden, de dag loopt ten einde.

Bij het breken van het brood en het uitspreken van het zegengebed is er dan opeens dat prachtige moment van herkenning. God opent hun ogen en zij zien wie hun onbekende reisgenoot in werkelijkheid is. Maar voordat ze er erg in hebben en hun blijdschap en verwondering kunnen uiten wordt Jezus onttrokken aan hun blik.

Ze hebben geen moment te verliezen. Zo snel als ze kunnen gaan Kleopas en Simon de weg terug naar Jeruzalem. Terug naar de elf leerlingen en de anderen om met hen het goede nieuws te kunnen delen. Ook aan Simon Petrus is de opgestane Heer inmiddels verschenen.

De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt. Hij leeft!

Geestverschijning?

"Kijk naar mijn handen en voeten, ik ben het zelf! Raak me aan en kijk goed, want een geest heeft geen vlees en beenderen zoals jullie zien dat ik heb." (vs. 39)

Verward en verschrikt zijn de leerlingen van Jezus. Midden in hun gesprek over wat sommigen van hen hebben meegemaakt zien ze ineens een geestverschijning. Het is Jezus die in hun midden staat en hen groet met woorden van vrede.

Om hun ontzetting en twijfel weg te nemen nodigt Hij hen uit om de littekens in zijn handen en voeten te bekijken. Van vreugde kunnen ze het niet geloven en blijven ze stomverbaasd: 'Hoe is dit mogelijk? Jezus in hun midden?'

En om te onderstrepen dat Hij werkelijk leeft en geen geestverschijning is vraagt Jezus om iets te eten. Samen eten ze geroosterde vis.

Dan neemt de opgestane Jezus plaats op zijn leerstoel en opent Hij hun verstand, zodat ze eindelijk de Schriften over de Christus gaan begrijpen. Daaruit toont Hij zijn leerlingen aan dat de messias zal lijden, sterven en op de derde dag zal opstaan uit de dood, opdat de volken God weer zullen zoeken en hun zonden zullen worden vergeven.

Daarom krijgen de leerlingen de opdracht om – te beginnen in Jeruzalem – overal te getuigen van wat zij met eigen ogen hebben gezien. De Heilige Geest zal als een kled over hen komen en hun de kracht daartoe geven!

De opgestane Jezus leert je met andere ogen de Schriften te lezen!

Afscheid

"Terwijl hij hen zegende, ging hij van hen heen en werd opgenomen in de hemel." (vs. 51)

Op de Olijfberg, dicht bij Betanië, vindt het afscheid van Jezus plaats. Het is de berg waar volgens de profeet Zacharia aan het einde van de tijden God Zich aan de wereld bekend zal maken (Zach. 14:4).

Als een priester in de tempel heft Hij zijn handen omhoog en zegent Hij zijn leerlingen. Terwijl Hij dit doet wordt Hij opgenomen in de hemel. De leerlingen brengen Hem nog de laatste eer. Maar het afscheid is kort en definitief. De leerlingen van Jezus vallen op hun knieën en brengen Hem hulde.

Als Jezus is opgenomen gaan ze in grote vreugde terug naar Jeruzalem. Hij heeft hen immers beloofd dat hier de Heilige Geest over hen zal worden uitgestort. Die zal hen in staat stellen om de wereld in gaan en te getuigen van de opstanding van Jezus uit de dood en de komst van het koninkrijk van God.

De leerlingen zijn niet verdrietig omdat ze afscheid hebben moeten nemen van Jezus. Integendeel, ze zijn voortdurend in de tempel. Daar wachten ze geduldig op wat komen gaat. Hier bewijzen ze God de eer die Hem toekomt door Hem te loven en te prijzen voor zijn trouw en zijn machtige daden.

Met een open uitzicht eindigt Lucas zijn evangelie. In zijn tweede bijbelboek, Handelingen, zal hij uitgebreid vertellen hoe de leerlingen met hun opdracht om getuigen te zijn aan het werk zijn gegaan!

Als een gezegend mens – vol van de Heilige Geest – mag je als christen voor anderen tot een zegen zijn!

Dit E-boek wordt je gratis ter beschikking gesteld.
Wil je een financiële bijdrage geven - wat natuurlijk op prijs wordt gesteld - dan kun je dat doen op NL37 INGB 0002 4701 38 t.n.v. J K CH Kronenberg te Leeuwarden of via mijn PayPal-rekening: dsjkc@upcmail.nl.

Wil je naar aanleiding van dit boekje reageren dan kan dit via de mail:
dsjkc@upcmail.nl

Lucas beschrijft in zijn evangelie aangrijpend hoe Jezus in Jeruzalem het Paasfeest viert, hoe de geestelijke leiders Hem ter dood brengen, maar ook hoe Jezus de dood overwon.

In dit bijbels dagboekje voor de lijdenstijd is elk dagboekstuk bedoeld om deze cruciale fase uit de heilsgeschiedenis verder uit te diepen én dichterbij te brengen. Elke bijbelstudie eindigt met een vraag of conclusie die uitnodigt tot een persoonlijke reactie.

40x Lucas is het tweede deeltje in een reeks dagboekjes bij de Nieuwe Bijbelvertaling 2004/2007.

In deze dagboekjes wordt steeds een bijbelboek of thema besproken, met achtergrondinformatie en uitleg.

Ds. Jan K.C. Kronenberg (1952) is christelijk-gereformeerd emeritus-predikant. Eerder schreef hij in deze reeks 70x Openbaring.

is christelijk-gereformeerd emeritus-predikant.

Eerder schreef hij

in 40x Lucas met de titel

www.uitdekroontjespen.nl

